

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/316/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7511203652
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7511203652.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, proti žalovanému F. D., T., V.. Č.. C. XX, v súčasnosti na neznámom mieste, o zaplatenie 347,41 € s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu 19C/155/2011-59 z 15.8.2012 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka.

Žalobcovi a žalovanému sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie zastavil, žalobcovi vrátil zaplatený súdny poplatok 13,87 €, cestou príslušného daňového úradu a rozhodol, že žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznáva.

V odôvodnení uviedol, o. i., že pokiaľ ide o povinnosť žalobcu nahradiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi, ktoré si uplatnil už v samotnom oznámení o vstupe do konania, má za to, že vedľajší účastník v priebehu konania neurobil žiaden právne relevantný a účelný úkon, ktorým by hájil záujmy žalovaného, že jediným jeho právnym úkonom bolo doručenie oznámenia jeho zást. o vstupe do konania podľa § 93 ods.2 O. s. p. a predloženie generálneho plnomocenstva na zast. vedľajšieho účastníka, ktoré udelil svojmu zást., že týmto písomným oznámením nebolo naplnené po obsahovej stránke ani vykonanie úkonu právnej služby prevzatia a prípravy zast. vrátane prvej porady s klientom, ktoré by odôvodňovalo priznanie náhrady trov konania, hoci len za 1 úkon právnej služby, nakoľko vedľajší účastník sa ani neoboznámil so samotnou žalobou a, že má tiež pochybnosti o tom, či samotný vedľajší účastník mal vôbec vedomosť o tom, že vstupuje do tohto konania. Tiež považoval za právne významné uviesť, že vedľajší účastník je združením založeným na ochranu spotrebiteľa a teda prioritne sa predpokladá pomoc zo strany samotného združenia založeného za týmto účelom, ktoré má vo svojich radoch členov s právnickým vzdelaním, nie zo strany zvoleného zást. združenia, že zast. združenia by zrejme bolo účelné a odôvodnené v právne zložitej veci, čo v tomto prípade nie je splnené, navyše žalovaný bol v tomto konaní zast. opatrovníkom, ktorý by v priebehu ďalšieho konania - podľa neho - poskytol žalovanému dostatočnú právnu ochranu jeho záujmov, preto na základe uvedeného, z dôvodu neúčelnosti a pri aplikácii zásady hospodárnosti konania, náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovaného náhradu trov konania mu nepriznal.

Vedľajší účastník podal včas odvolanie proti časti výroku uznesenia, ktorým bolo rozhodnuté, že sa mu náhrada trov konania nepriznáva. Uviedol, že pri rozhodovaní o trovách v konaní, ktoré bolo skončené zastavením v dôsledku späťvzatia žaloby, je nevyhnutné posudzovať zásadne len procesné kritéria úspechu, či neúspechu účastníkov, že nebolo preukázané, aby žalovaný svojim správaním zapríčinil späťvzatie žaloby, na druhej strane žalobca vzal bez akéhokoľvek odôvodnenia žalobu v celom

rozsahu späť, čím procesne zavinil zastavenie konania a pritom nedosiahol v súdnom konaní to, čo od žalovaného žiadal, preto tento stav je potrebné považovať za jeho procesný neúspech, že on, ako právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľov, vstúpil legitímne v súlade s § 93 ods.2,3 O. s. p. z vlastného podnetu do predmetného spotrebiteľského sporu v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného spotrebiteľa, že takto zvolený procesný postup jeho vstupu do konania je zákonne rovnocenný so vstupom do konania na základe výzvy niektorého z účastníkov urobenej prostredníctvom súdu a nepredpokladá súhlas spotrebiteľa s jeho vstupom, dokonca ani vedomosť spotrebiteľa o jeho vstupe do konania, jeho vstup do konania zák. v § 92 ods.2 O. s. p. totiž priamo predpokladá a, že jeho vstup do konania bol opodstatnený, pretože žalobca vzal žalobu späť až po jeho vstupe, ktorý bol účinným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v súdnom konaní. Tvrdil, že uznesenie v jeho napadnutej časti vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. Podotkol, že môže preukázať, že v množstve súdnych sporov pôsobil už jeho vstup do konania (aj bez vyjadrenia vo veci samej) pre žalobcu odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal svoju žalobu späť a konanie žiadal zastaviť, že po tom, čo mu je doručené oznámenie o jeho vstupe do konania, príp. po tom, čo jeho vstup do konania zistí iným spôsobom, plošne berie žalobu späť, že môže preukázať prípady, kde tento konkrétny žalobca vzal späť žalobu po vyhlásení rozsudku, v ktorom bol úspešný, dokonca paradoxne aj po tom, čo platobný rozkaz (ďalej len PR) nadobudol právoplatnosť a, že ukazuje sa, že samotný jeho vstup do konania, ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa, je dostatočne účinným prostriedkom zabrániť dodávateľom porušovať spotrebiteľské práva. Citujúc znenie čl.7 ods.1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, tvrdil ďalej, že súd by mal z neho vychádzať a podporiť tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach tým, že mu prizná náhradu trov konania, v opačnom prípade by jeho činnosť (ako nemajetného) mohla byť vážne ohrozená. Poukázal na to, že v prevažnej väčšine obdobných spotrebiteľských vecí vydávajú sudy PR, ktorými zaväzujú žalovaných spotrebiteľov na úhradu celej žalovanej sumy aj s prísl. a spotrebiteľa zaväzujú nahradiť žalobcovi trovy konania, že sudy pri priznaní trov dodávateľovi v PR, ktorý si navyše vedome uplatňuje premičaný nárok, nemajú žiaden problém priznávať mu trovy konania, ktoré si dokonca v prevažnej väčšine vecí žiada dodávateľ priznať v nezákonnej výške aj za úkon právnej služby písomné podanie protistrane - pokus o zmier, ktorý je v rozpore s advokátskou tarifou, namiesto je teda otázka, prečo sudy nepovažujú za nehospodárne a neúčelné trovy právneho zast. tejto nadnárodnej finančnej skupiny pozostávajúcej zo 49 spoločností v takmer 30 krajinách, pričom len samotný žalobca zamestnáva 210 zamestnancov, pričom táto spoločnosť nemá problém zabezpečiť si vlastné právne oddelenie, pretože vymáhanie pohľadávok je jedným z hlavných predmetov činnosti žalobcu, napriek tomu, že jeho žaloby sú zhodné v tisíckach iných vecí, sudy nezisťujú účelnosť trov u dodávateľa, ale paradoxne uňho (bezmajetného), ktorého jediným cieľom a poslaním je ochrana práv spotrebiteľa, prečo by neúspešné spory žalobcu mali byť dotované z prostriedkov štátu, príp. z jeho z prostriedkov a čím si mal žalobca zaslúžiť takúto ochranu svojich záujmov. Uviedol ďalej, čo konštatuje Krajský súd (ďalej len KS) v Prešove v uznesení 1Co/8/2012-74 z 31.5.2012 a zdôraznil, že pokiaľ by sa v praxi presadil názor upierajúci mu právo na zást., vzhľadom na predmet jeho činnosti, príp. vzhľadom k tomu, že 1 jeho členka má právnické vzdelanie, avšak právnu prax vôbec nevykonáva, potom by bolo problematické aj zastupovanie advokátmi, napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, predsedov vlád, ktorí sú právnikmi, čo by bolo v evidentnom rozpore s platným právom, ale aj s každodennou realitou. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru citovanú v najnovšom komentári slovenského občianskeho procesného kódexu, pôvodne uverejnenú v časopise Soudní rozhledy 2/2002 na str.43, (Števček/Ficová, Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel, 2.vydanie, Praha: C.H.BECK, 2012, str.492) a na to, čo konštatuje KS v Prešove v uznesení 7Co/31/2012 z 30.4.2012 a uviedol, že táto agenda vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali, týka sa technického zabezpečenia, pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na jej spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov, že on nemá finančné prostriedky ani personálne obsadenie, teda nemá vlastný „aparát“, preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na našich súdoch je realizovanie jeho činnosti prostredníctvom advokátskych kancelárií, ktoré sú ochotné pracovať len za prísudok, že predpokladá, že súdu z jeho činnosti je zrejmé, koľko pracovného nasadenia je potrebné na spracovanie predmetnej agendy, ktorá sa na jej konci v konkrétnej veci ukáže možno ako rutinná a jednoduchá, treba však vidieť koľko zhmotnenej práce je v množstve týchto jednoduchých vecí, že jeho cieľom je, aby sa spotrebiteľská agenda rozptýlila medzi čo najviac Združení, aby v každom konaní vystupoval za Združenie advokát a aby dodávateľia prestali nie v dobrej viere doslova skúšať sudy, aby im priznávali premičané nároky, nároky z neprijateľných zmluvných podmienok a nároky po použití nekalých obchodných praktík a jeho cieľom je taktiež, aby sa táto súdna agenda zminimalizovala, čo

dosiahne len vtedy, ak budú podporené účinné prostriedky na odradenie dodávateľov realizovať svoju doterajšiu prax na súdoch, ak však neriskujú ani len plnú náhradu trov konania, skúšať sa im stále oplátiť a budú to robiť naďalej, že úplne ideálne by bolo, ak by mal „vlastný aparát“, odborne vzdelaný personál znály všeobecne záväzných právnych predpisov a judikatúry súdov (položil otázku, kto by však mal tento „aparát“ kvalifikovaných pracovníkov zaplatiť), že možno by sa dalo argumentovať, že má možnosť čerpať podporu od štátu a tu chcel poukázať na svoju reálnu skúsenosť: Podľa § 25 ods.6 zák.č.250/07 Z. z. má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, ale po opakovaných žiadostiach v priebehu posledných 2 rokov napokon Ministerstvo hospodárstva SR mu schválilo finančnú podporu 4 000 € (doposiaľ vyplatených 1 000 €), avšak takýto finančný príspevok pri objeme činnosti ním vykonávanej na podporu spotrebiteľov nepokrýva ani len poštovné výdavky, že takáto jeho zákonná možnosť čerpať finančné prostriedky na podporu svojej činnosti tu síce existuje, pretože je výsledkom transpozície právnych aktov EÚ do nášho legislatívneho prostredia, avšak realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než skutočnej, že oslovil desiatky advokátov po celom Slovensku, ale na trvalú spoluprácu dokázalo zabezpečiť len 2 advokátov, že jeho advokáti mu už 2. rok poskytujú kvalitné právne služby, je to ich práca, ktorou sa živia a nie sú povinní túto prácu vykonávať vo všetkých prípadoch zdarma, že v množstve sporov pomohol spotrebiteľom, očistil zmluvy od neprijateľných zmluvných podmienok a nekalých obchodných praktík, avšak spotrebiteľ bol zaviazaný čiastočne plniť a trovy mu neboli priznané, v týchto prípadoch nebol prisudok a on, ako bezmajetný, nemal z čoho svojho advokáta zaplatiť (išlo o množstvo súdnych sporov), že súd by mal podporiť, aby aj v oblasti spotrebiteľského práva vznikali špecializácie a aby sa aj silné advokátske kancelárie chceli špecializovať na spotrebiteľskú agendu, je to agenda nová, ešte málo poznaná, avšak európska a spoločensky prospešná, pretože chráni vyššie princípy a poukazuje na nemorálny celospoločenský fenomén civilno-právnej úžery, že prax mu potvrdzuje, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom mu poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva, pretože spotrebiteľ často nevyhľadá ani advokáta, ani jeho a ak áno, tak len výnimočne, že do konaní vstupuje voči dodávateľom, ktorí - podľa jeho skúseností - najviac porušujú spotrebiteľské práva, že po doručení žaloby a príloh v zmysle § 93 ods.4, § 79 ods.4, § 114 ods.2 O. s. p. vec analyzuje a v konaní náležite právne argumentuje, že súdom sa však často nepodarí ani po viacerých mesiacoch od jeho žiadosti doručiť mu žalobu a prílohy, on nemôže z tohto dôvodu podať vo veci vyjadrenie, ale aj napriek tejto skutočnosti je žaloba vzatá späť (pýtal sa, či ide o náhodu, že práve v konaniach, do ktorých vstúpil, sú žaloby brané späť aj bez jeho vyjadrení), že nemožno mať žiadne ilúzie o ušľachtilých pohnútkach žalobcu vo vzťahu k späťvzatiu žaloby, žalobca veľmi pragmaticky, v snahe nenavyšovať vo svoj neprospech trovy konania a zachrániť podstatnú časť zaplateného súdneho poplatku, berie žaloby späť na súdoch, kde vstupuje do spotrebiteľských konaní, pretože si je dobre vedomý, že doslova zahlcuje súdy desaťtisícami žalôb o premlčané spotrebiteľské pohľadávky aj o pohľadávky z neprijateľných zmluvných podmienok a pohľadávok vzniknutých po použití nekalých obchodných praktík a, že prečo by mal štát, reprezentovaný súdnou mocou, benevolentne tolerovať takúto nekalú prax žalobcu. Upozornil na to, že chcel by ochrániť ešte viac spotrebiteľov a vstúpiť do všetkých spotrebiteľských konaní, ale nedovoľujú mu to (I) jeho skromné možnosti, (II) neochota advokátov zastupovať ho, (III) iluzórna jeho podpora zo strany štátu, (IV) nepochopenie funkcie súdov v systéme napĺňania vysokých cieľov politiky EÚ pri ochrane spotrebiteľov zo strany niektorých sudcov. Poznamenal, že často je mu vytykané, že v súdnych konaniach iba vznáša námietky premlčania, že bol by rád, ak by sa prijala taká vnútroštátna právna úprava, ktorá by súdu umožnila v súdnych konaniach proti spotrebiteľom prihliadať na premlčanie pohľadávky ex offa alebo spotrebiteľa prinajmenšom poučiť o možnosti premlčanie namietkať, nie je totiž presvedčený, či aktuálna vnútroštátna právna úprava podľa § 101 a n. O. z. v spotrebiteľských právnych veciach je v súlade s čl.169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl.38 Charty základných práv EÚ, že v súčasnej dobe však vnútroštátna právna úprava neumožňuje súdu prihliadať na premlčanie ex offa, preto to robí on, ako Združenie na ochranu práv spotrebiteľov a v každom spore, v ktorom žalobca žaluje premlčaný nárok, vznáša námietku premlčania, že čo je však na takomto jeho postupe nezvyčajné, je to jeho povinnosť chrániť spotrebiteľa aj pred premlčanými nárokmi dodávateľov, že žalobca s odstupom viacerých rokov uplatňuje na slovenských súdoch pohľadávky voči spotrebiteľom, ktorí sa tak dostávajú do nevýhodného postavenia najmä v súvislosti s nezachovaním dôležitých listín, vzniká tak nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ sa v súdnom konaní nedokáže efektívne brániť, napr. aj vznesením námietky premlčania, že aj v spotrebiteľských konaniach sa predsa žalobca musí správať obozretne a žalovať iba nepremľčané pohľadávky, pretože jeho vstupom do konania už nenájde len neinformovaného a rezignovaného spotrebiteľa, ale rovnocenného partnera, že aj v spotrebiteľských konaniach musí platiť staré rímske pravidlo „VIGILANTIBUS IURA SCRIPTA SUNT“ a citoval, čo konštatuje KS v Banskej Bystrici v uznesení 13Co/193/2012-138 z 30.7.2012. Vytykal súdu, že pri nepriznaní jeho trov postupoval v rozpore

s legislatívou EÚ a judikatúrou SD EÚ (citoval Čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, Čl.38,čl.47 Charty základných práv EÚ) a tvrdil, že o odôvodnenosti priznania jeho trov svedčí aj novelizované znenie § 137 O. s. p. (citoval ho), ktoré bolo s účinnosťou od 1.1.2012 doplnené zák.č.332/11 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (citoval z dôvodovej správy k nemu) a, že novelizovaná právna úprava zohľadňuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22.12.2010 vo veci C-279/09 (aj z neho citoval), že v zmysle uvedeného dokonca KS v Prešove svojim uznesením 3Co/131/2011-85 z 13.1.2012 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a ustanovil vedľajšiemu účastníkovi, ktorým bola tiež právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľa advokáta, pričom konštatoval, že nie je možné nedôvodne a bez akýchkoľvek logických súvislostí podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu svojej činnosti odbornosťou v odbore právo, že sú to práve združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré majú právo v súlade so zák. chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov (§ 3 ods.4,§ 25 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa), že európska legislatíva a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ a na nich nadväzujúca vnútroštátna právna úprava, preferujú činnosť združení v rámci ich zákonných oprávnení, že občianske združenia na ochranu spotrebiteľov si v prevažnej miere zakladajú samotní občania poškodení nekalými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami v štandardných formulárových zmluvách dodávateľov a často pri nedostatku organizačného a finančného zabezpečenia chránia práva prevažne nemajetných spotrebiteľov, ktorí rezignujú na obranu svojich práv, pretože nemajú dostatok prostriedkov na advokáta a tým na rovnocenný priebeh súdnych konaní, že ak by mu (ako nemajetnému) bolo odmietnuté právo na náhradu trov konania, de facto by to znamenalo jeho nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov na súdoch, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl.47 ods.2 Ústavy (aj z neho citoval), že ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR (napr. II.ÚS78/03, II.ÚS31/04, II.ÚS56/05, IV.ÚS147/08, II.ÚS122/09), že trovy právneho zast. treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy, že každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci bol zast. advokátom a toto ústavne zaručené právo môže uplatňovať v rámci celej republiky, bez ohľadu na to, že voľba miestneho advokáta by bola spojená s menšími trovami, než udelenie plnomocenstva zást. mimo mesta alebo obce, kde účastník konania býva (Ján Mazák, Ľudovít Šoltýs, Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie,1997,str.53), že samotná skutočnosť, že má principiálne právo na náhradu trov konania, nie je - dúfa - sporná, napriek tomu si dovoľuje poukázať na rozsudok 5Cdo71/2010 z 9.6.2010 Najvyššieho súdu SR, ako aj na najnovšie komentáre k O. s. p.: Števček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel,2. vydanie, Praha: C. H. Beck,2012,str. 331, príp. Drápal/Bureš a kol. Občianský soudní řád I, Velké komentáře, 1. vydání: C. H. Beck,2009,str.607. K priznaniu trov vedľajšieho účastníka aj bez akéhokoľvek písomného vyjadrenia, ak dôjde k späťvzatiu žaloby po vstupe vedľajšieho účastníka predložil uznesenie KS v Prešove 7 Co/19/2012-84 z 28.2.2012 a zdôraznil, že o jeho nároku na trovy konania už bolo viackrát právoplatne rozhodnuté a v prílohe predložil ďalšie rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré vo veciach náhrady trov združenia na ochranu spotrebiteľov už rozhodovali, pričom predložil len po 1 rozhodnutí z konkrétneho senátu a, že odôvodnenia predkladaných rozhodnutí odvolacích súdov dávajú odpoveď na všetky argumenty žalobcu a súdu o neopodstatnenosti, nehospodárnosti a neúčelnosti jeho trov vedľajšieho účastníka [16 rozhodnutí KS v Prešove, 8 rozhodnutí KS v Košiciach, 6 rozhodnutí KS v Banskej Bystrici a 1 rozhodnutie KS Trenčín (označil ich sp. zn. a dňom, kedy bolo rozhodnuté)], že aj renomovaný právny portál www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk>> uverejnil 4.7.2012 na svojom webovom sídle rozhodnutie KS v Banskej Bystrici 17Co/87/2011-71 z 25.4.2012 a rozhodnutie KS v Prešove 7Co/34/2012 z 28.3.2012, z ktorých vyplýva právo vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania že z uvedeného vyplýva, že aj on, ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“. K možnej aplikácii § 150 ods.2 O. s. p. uviedol, že v predmetnej veci nie je namieste jeho použitie, že z dôvodovej správy k § 150 ods.2 O. s. p. v znení zák.č.384/08 Z. z., účinného od 15.10.2008, vyplýva úmysel predkladateľa zák. vo veciach s nízkou hodnotou sporu pristúpiť k zníženiu neprímeraných trov, ak tieto sú voči pohľadávke v drobných sporoch neprímerané, a to obdobne, ako je to upravené v Nariadení EP a Rady (ES) č.861/2007 z 11.7.2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, v tzv. drobných sporoch, ide však o konania, kde trovy predstavujú niekoľkonásobné vyššiu sumu ako samotná pohľadávka, že o takýto prípad však v súdnej veci nejde (uznesenie Krajského súdu v Košiciach 9Co/59/2012-69 z 30.4.2012). Poukázal i na to, že v predmetnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi, teda je nutné použiť normy spotrebiteľského práva, aj výkladové pravidlá ich aplikácie, že základnou filozofiou spotrebiteľského práva je pozitívny zásah štátu, ktorým je kompenzovaná zjavná nerovnováha medzi dodávateľom a

spotrebiteľom v kontraktáčnom procese, že tento pozitívny zásah štátu realizuje zákonodarná moc spotrebiteľskou právnou úpravou, avšak nezastupiteľnú úlohu pri napĺňaní cieľov EÚ v rámci ochrany spotrebiteľa musí zohrávať aj súdna moc náležitou aplikačnou praxou, a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľov, že mu vznikli v konaní trovy z titulu právneho zast. podľa vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, uplatňuje si preto trovy prvostupňového konania za úkon právnej služby prevzatie a príprava zast., aj trovy odvolacieho konania za toto podanie, že úkon právnej služby prevzatie a príprava zast. vrátane prvej porady, ktorého náhradu si v prvostupňovom konaní uplatňuje, je mimoriadne dôležitým úkonom, kedy sa advokátom zhodnocuje opodstatnenosť, účelnosť, stratégia a taktika zast. a následne sa táto analýza konzultuje na prvej porade s klientom, že podľa jeho pokynov sa zisťuje evidencia živej spotrebiteľskej veci na súde a zisťuje sa dodávateľ, ktorý žalobu podal vrátane súvisiacich administratívnych a daňových evidencií, tento úkon v sebe zahŕňa aj žiadosť o poskytnutie informácií potrebných na vstup do konania, administratívnu činnosť sekretariátu kancelárie spočívajúcu v evidencii v menoslove, v ďalších evidenčných pomôckach podľa spisového poriadku, v pridelení sp. zn., založení spisu, vyhotovení písomného podania o vstupe do konania a jeho zaslaní súdu. Citujúc znenie § 146 ods.2 prvá veta O. s. p. a právnou vetu judikátu R49/1993, s poukazom na uvedené navrhol napadnutý výrok uznesenia zmeniť tak, že žalobca je povinný zaplatiť mu trovy prvostupňového konania 41,03 € a trovy odvolacieho konania 25,09 € na účet jeho zást., , do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s jeho právnou argumentáciou, navrhol, v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ (Doktrína CILFIT C-283/81), podľa § 109 ods.1 písm. c) O. s. p., prerušiť toto konanie a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach:1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl.47 v spojení s čl.38 ods.1 Charty základných práv EÚ a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania,2. a) Či sa má čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl.47 v spojení s čl.38 ods. 1 Charty základných práv EÚ vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl.6 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praxe podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní Združením,3.Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Zdrużenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl.47 v spojení s čl.38 ods.1 Charty základných práv EÚ a čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov, napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené,4. Či právna úprava podľa § 142-§ 151 slovenského O. s. p. odporuje právu EÚ, ak neumožňuje Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov priznať plnú náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje a 5. Či čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl.38 a 47 Charty základných práv EÚ treba vykladať tak, že bránia takej aplikácii vnútroštátneho procesného práva, ktorá označuje právne zast. Zdrużenia na ochranu záujmov spotrebiteľov za neúčelné napriek tomu, že po vstupe Zdrużenia do konania dodávateľ zoberal žalobu späť. Uvedené otázky považoval za otázky zásadného právneho významu, pretože s poukazom na dôvody uvádzané v tomto podaní ide o otázku existencie a prežitia Združení, z týchto dôvodov považoval za mimoriadne dôležité predloženie uvedených prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ. Záverom uviedol, že zákonným sudcom vo veci začatej pred vnútroštátnym sudcom, je nielen sudca určený rozvrhom práce podľa osobitných predpisov, ale aj komunitárny sudca, lebo jeho povinnosť rozhodnúť o otázkach interpretácie komunitárneho práva, je súčasne aj jeho oprávnením, ktoré nemožno zásadne obísť, a ak, tak len komunitárnym právom určenými spôsobmi, ktoré vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora EÚ (Doktrína CILFIT C-283/81, uznesenie ÚS SR z 28.7.2009, III.ÚS 207/09-31) a podrobne vyčíslil trovy konania.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu si dovoľil poukázať na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov

v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.) a zastával názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, že podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotný vedľajší účastník má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie, že podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. má pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, že tieto právne závery ustálil aj KS v Bratislave v svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zast., že ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zast. advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania, lebo inak by nebol dôvod na jeho pripustenie, keďže by nevedel naplniť predmet svojej činnosti, že z uvedeného je zrejmé, že zast. vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné a, že obdobný názor vyjadril aj KS v Banskej Bystrici v svojom rozhodnutí 17Co/164/2012, že - ako vyplýva z dôvodovej správy k zák.č.384/08 Z. z. - cieľom novelizácie O. s. p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov, že má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Zastával názor, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 O. s. p., spočívajúce v tom, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovaného za účelom ochrany jeho práv z vlastnej iniciatívy, tomu však bol v zmysle § 29 ods.2 O. s. p. súdom ustanovený opatrovník a vzhľadom na to, že ustanovený opatrovník disponuje rovnakými oprávneniami ako účastník konania a patria mu všetky procesné prostriedky na zabezpečenie nevyhnutnej a účinnej ochrany práv a povinností neprítomného účastníka - žalovaného, zastával názor, že nebolo potrebné, aby vedľajší účastník tiež ochraňoval jeho záujmy, preto v zmysle uvedeného nemožno zo strany vedľajšieho účastníka hovoriť o trovách účelne vynaložených. Ďalej uviedol, že má z vlastných skúseností vedomosť, že vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, že z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, navyše viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania a, že rovnaký právny názor vyjadril aj KS v Košiciach v rozhodnutí 6Co/141/2012. Dovolil si poukázať tiež na to, že uvedenú činnosť by mal byť schopný účelne zabezpečiť aj samotný vedľajší účastník, že jeho paušálny vstup, zast. advokátom, do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast., že obdobný právny názor vyslovil aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/91/2012 a vzhľadom na to, že vedľajší účastník udelil zást. generálnu plnú moc, z ktorej vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnych služieb bez ďalšieho konkrétneho pokynu vedľajšieho účastníka, je tu dôvodná pochybnosť, či on samotný má vedomosť o tom, že vstúpil do predmetného konania, že z uvedeného je zrejmé, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O. s. p., že v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zást. žalovaných, pričom títo o jeho vstupe do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/35/2012, ako aj v rozhodnutí 13Co/36/2012 a dovolil si upozorniť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania a, že obdobný názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II.ÚS78/03, ako aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 16Co/100/2012. Pokiaľ vedľajší účastník v podanom odvolaní, v súvislosti s dôvodnosťou svojich trov konania, poukazuje na § 137 O. s. p., uviedol, že on však zastáva názor, že vstúpil do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného, ktorý žalovaného v konaní nezastupuje (citoval právny názor KS v Prešove vyjadrený v rozhodnutí 13Co/40/2012), že obdobný právny názor vyjadril uvedený súd aj v rozhodnutí 13Co/35/2012, že z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať uvedeným ust., nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zast. v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zároveň zastával názor, že ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdného dvora EÚ, na ktoré poukázal vedľajší účastník sa týkajú všeobecnej ochrany spotrebiteľa a, že žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, žeby sa združenia

na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zast. advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľovi poskytovali priamo právnické osoby. Zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho zast. dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a ne hospodárnosti konania a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a náhradu trov konania mu nepriznal. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania vedľajšieho účastníka uviedol, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania, že v zmysle práva EÚ je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, že Súdny dvor EÚ nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom EÚ, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci, a teda priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi je výlučne v kompetencii vnútroštátneho súdu a, že obdobný právny názor vyslovil aj KS v Košiciach v rozhodnutí 9Co/70/2012 (aj z neho citoval). Zároveň si dovoľil poukázať na to, že vedľajší účastník sa prezentuje ako organizácia na ochranu spotrebiteľov, avšak z urputnej snahy o predloženie prejudiciálnych otázok na Súdny dvor EÚ, ohľadne jeho nároku na náhradu trov konania, možno nadobudnúť skôr dojem ochrany, najmä svojich záujmov, že v zmysle uvedeného má za to, že jeho návrh na predloženie prejudiciálnej otázky na Súdny dvor EÚ je nedôvodný a účelový, nakoľko posúdenie priznania náhrady trov konania patrí jednoznačne do právomoci vnútroštátneho súdu. Na základe uvedeného navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle § 219 O. s. p. potvrdiť. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní, ktoré vyčíslil.

Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním stotožňuje, pretože dôvody napadnutého uznesenia sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, lebo podstatná časť v ňom uvedených skutočností, nemá pre rozhodnutie v prejednávanej veci nijaký právny význam.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať

za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalovaný žiadne trovy neuplatnil a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

Návrhu vedľajšieho účastníka na prerušenie konania a požiadanie Súdneho dvora EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach nebolo možné vyhovieť.

Účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdny dvorom pri výklade práva EÚ. Je vecou vnútroštátneho (všeobecného) súdu, pred ktorým začal spor a ktorý má zodpovednosť za rozhodnutie vo veci samej, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnej otázke na vydanie rozsudku vo veci samej, relevantnosť otázok, ktoré mu položí, ako aj to, či sú splnené predpoklady, za splnenia ktorých vnútroštátny súd konajúci o veci nemá povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru. Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Z primárneho práva EÚ a judikatúry Súdneho dvora vyplývajú viaceré výnimky z povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku, konkrétne ak a) odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam pre vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej, b) ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdnym dvorom alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „acte éclairé“) alebo ak c) je výklad práva EÚ taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „acte clair“). V prípade ak sú tieto podmienky splnené, všeobecný súd môže a musí aplikovať právo EÚ, resp. musí mu priznať účinky závislé, o. i. aj od druhu prameňa, v ktorom je predmetné pravidlo vyjadrené, bez toho, aby sa musel obrátiť s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor.

V prejednávanej veci nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti úniového práva, nakoľko právna úprava vnútroštátneho slovenského práva dostatočným spôsobom umožňuje aplikáciu úniového práva.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.